

KARAY LAJOS

A LEGKISEBBIK FIÚ

Hogy csontja, vére, húsa szikkad, és ő
csak multszemét, rossz álma önmagának,
a száraz, szüntelen szelek szavának
már-már elhitte. Ám ott állt a Lépcső,

csillagszemcséjű gránit-éjbe véső
lépcsősora a csillagkertű háznak,
s a ház fönt, melyben szörnyek orgiáznak,
nap, hold világán messzi lángú ékkő:

az elrabolt Bölcső! S időtlen éve
ömlött a szél, az óriáslehellet,
a rémek fojtó, folyton- egy beszéde.

- Ez mind miattam van? - villant eszébe.
- Hisz az időnek akkor íme kellek:
reszketnek ők, miközben ünnepelnek! -

És útnak indult, fölfelé. Mivelhogy
indulni kell csak, ha korán, ha későn.
Ment, mintha épp kirándult volna. És lőn
nagy lárma fent! - Mire a csillag elfogy,

felér, ha hagyjuk! - Lesték, hátha elrogy,
lefonnyadt izmú váz, a hosszú lépcsőn,
s hullott az átok, ám a Visszatérőn
nem volt hatalmuk. Csak most érte fel, hogy

ő itt a hús-vér, senki más. A multját
folytatni jött! S míg lépkedett a szélben,
hallgatva a cinkét, fénycseppek lehulltát,

foszló kis árnyékfoltokon vonult át.
- Ezek? Fölöttem? Hetedhétnyi éven? -
S kishíján visszafordult szégyenében.